

Pesem Marijinih otrok.

Naša mladost
kakor cvetlica.
Kakor kraljica
naša prostost.

Žezlo v rokàh;
Moč ideala,
silna ko skala
v solnčnih goràh.

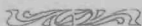
Knežji ornat:
V naši mladostni
duši krepostni
skriti zaklad.

Našo mladost
krona ovija:
Krona Marija,
naša sladkost.

Naš hermelin
v jasni bleščavi:
Čiste ljubavi
sveti spomin.

Naše oči
kakor plameni.
Meči jekleni
naše moči.

Hraber naskòk
zmane sovrağa,
peklo premağa
Marijin otrok. Silvin Sardenko.

Kako rastejo otroci v Marijinem vrtcu?

V nekaterih družinah imajo navado, da večkrat premerijo starši svoje otroke, koliko so zrastli v določenem času. Tudi Selanov ata, moj prijatelj, imajo tako navado. Posebno pazijo na najstarejšega — pridnega Slayka.

Ko je stal proti koncu preteklega leta zopet pod mero, so skrbni oče še pripomnili: »Pa glej, sinko moj, da boš, kakor rasteš telesno, enako pridno rastel tudi v dobrem, v lepem vedenju in čednostnem življenju.

zakaj to je naša dolžnost, da postajamo toliko boljši in pridnejši, čimbolj se staramo.«

Ko so onidan zopet merili svojo ljubo deco, je vprašal Slavko ata: »Za koliko sem pa zrastel?« — Odgovor: »Še ne prav za dva centimetra!«

»In za koliko centimetrov sem postal pridnejši?«

Dobri oče polože roko sinku na srce in rekó: »To imaš pa zapisano tukajle notri. Vest piše natanko in zvesto. Le pridno čitaj! Z drugo besedo: Izprašuj redno vsak večer svojo vest in boš prav gotovo hitro rastel tudi v pridnosti in poštenosti!«

Imel sem dobre starše . . .

Pred tedni je pripeljal — tako piše duhovnik iz svetovnega mesta Buenos-Aires v Južni Ameriki — mogočen evropski parnik zopet veliko izseljencev v naše mesto. Prišli so iskat sreče v tujino. Takih izseljeniških parnikov prihaja k nam zelo veliko, včasih po več na dan; a z onim parnikom se je pripeljala tudi blaga oseba, o kateri bi vam, otroci Marijini, rad nekaj lepega razodel. — Kmalu po dohodu omenjenega parnika pride v cerkev vednega češččenja krepak možakar ter prosi, da bi se rad ponemško spovedal. Ta mož je prihajal potem vsak dan ob šestih k sv. obhajilu ter se je prav vzpodbudno obnašal. »Bil sem pozoren nanj,« tako piše dotični duhovnik. »In ker vem, da se nekateri priseljenci tedne in tedne potikajo po mestu brez službe in brez denarja, sem ga nekoč povabil na pogovor, da bi se prepričal o njegovih razmerah in da bi mu kako pomagal, če je v zadregi. Spoznal sem, da me je ljubi Jezus navdahnil s to mislijo. Izvedel sem namreč, da je ta mož Avstrijec, in sicer s Tirolskega doma in da nima tu nobenega znanca, ne priporočila. Pisal sem nato nekemu znanemu Švicarju, ki je tu že 40 let; pri njem je dobil ta dobri in značajni Tirolec, ki je v tujem, neznanem mestu tako odločno spoznaval svojo vero, takoj delo in pošten zaslužek.

Ker sem, prepričan po vsakdanjem sv. obhajilu tega moža, spoznal, da smo dobili v mesto dobrega in zanes-